

hun søger sit Barn anbragt paa det Sted, hvor hun helst vil have det, og at binde hende til at blive i den Kommune, hvor hun er hjemstedsberettiget, anser jeg for ganske uberettiget. Har Moderen ikke selv Naad til at betale for Barnet, og kan hun ikke af BARNEFADEREN saa, hvad der er tilstrækkeligt — og det, BARNEFADERNE betale, er aldeles utilstrækkeligt Praksis er begyndt at gaa noget strengere til Værks og lade dem betale noget mere end hidtil, men det, en BARNEFADER for en halv Snes Aar tilbage blev tilpligtet at betale af Overøvrigheden, var aldeles utilstrækkeligt til endog blot at betale Halvdelen af Barnets Ophold — er hun altsaa saa uheldig, at hun ikke af FADERENS Førsørgelseskommune kan faa den Hjælp, der jo vil blive skreven ham paa Regning, og hun ikke kan betale fuldt ud, hvad det koster, ja, saa er det ikke andet for, end at hun maa gaa til sin egen Førsørgelseskommune, thi den er da pligtig at tage imod Barnet. Saa kommer hun ganske vist i det Tilfælde, at hun kommer under Fattigførsørgelse, noget, der jo imidlertid, hvad Valgret angaar, endnu ikke har nogen ængstelig Følge for hende. Jeg tror altsaa ikke, at det gennem denne Lov gaar an at forsøge paa at ville opstille nogen Begrænsning for en BARNEMODERS Ret til at anbringe sit Barn, hvor hun vil, men den Kommune, hvor hun anbringer Barnet, bør have Indseende med, at det sker paa et Sted, hvor Barnet kan blive tilstrækkelig røgtet og plejet. Det er det, som Loven ikke maa undlade at tage Hensyn til, thi det er efter min Mening den ialler vigtigste Side af Sagen. I øvrigt glæder det mig at have det ærede Medlem, som altsaa repræsenterer Sognekommunerne, med som allieret i denne Sag, thi jeg har frygtet for, at det vilde være vanskeligt lige over for disse at faa noget mere Indseende med hele den Maade, hvorpaa de virke, end Tilfældet har været siden 1888.

Juritsministeren (Nellemann):

Der er ingen Tvivl om, at det er en fuldstændig Misforstaaelse, hvis nogle Sogneraad mene, at denne Lov kun angaar Plejebørn, udsatte af Fattigvæsenet. Forhandlingerne om Loven af 20de April 1888 vise tydelig nok, at man lige saa meget havde

Hensyn til andre Plejebørn. Maaden, hvorpaa Loven vil naa dette Næmed, at alle Plejebørn, ikke blot de, Fattigvæsenet udsætter, men ogsaa andre, komme under Tilhyn, er den, at det i § 2 er foreskrevet, at ingen maa tage et Barn i Pleje imod Betaling uden at have faaet Kommuneraadets Tilladelse dertil. Derfor var det, at jeg før tillod mig at sige, at denne Bestemmelse var Grundpællens i Loven; hvis man tænker sig den tagen bort, falder hele Systemet sammen. Det er altsaa Maaden, hvorpaa Loven vil fremtvinge sin Overholdelse, at ingen under Strafanvar maa tage et Barn i Pleje mod Betaling uden Kommuneraadets Tilladelse, og den Maade, hvorpaa Kommuneraadet kommer til Rindskab om, hvilke Plejebørn der er i Kommunen, er i alt Fald efter Lovens Indhold den, at de, der ville tage Børn i Pleje, maa komme til Kommuneraadet og spørge, om de maa. Det vilde rigtig nok efter min Mening heller ikke være forsvaret at gaa saa vidt, at man skulde kunne forbyde et Menneske, det være sig en Kvinde, der har Børn uden for Egtteskabet, eller nogen anden, at anbringe sit Barn i Pleje i hvilken Kommune, hun vil. Ganke vist kan man sige, at Loven paa en Maade aabner en formel Udgang dertil, idet Sogneraadene kunne sige Nej, til alle, men det maa dog aabenbart betragtes som et betydeligt Misbrug af Sogneraadenes Myndighed. Det har jeg i det mindste aldrig tænkt mig skulde være Lovens Mening, thi saa vilde den komme meget betydelig i Strid med den naturlige Frihed. Naar et Menneske, der skal anbringe et Barn i Pleje, kan finde virkelig ordentlige og forsvarelige Folk i Kommunen, saa er det ikke Meningen, at Sogneraadet skal have Lov til at nægte det, undtagen af Grunde, hente fra, at Plejehjemmet ikke er godt.

Hvad det angaar, at Moderen efter den ny Lov af 1892 ikke kan faa Alimentationsbidrag betalt af Faderens Førsørgelseskommune, naar han har forladt Landet, saa er det en Bestemmelse, der er kommen ind ved Revisionen af Loven af 1888, og det var den Gang begge Ting velovervejede Mening, at man vilde have en Forandring i Loven af 1888 paa dette Punkt. Jeg tror nok, at jeg ikke tager fejl, naar jeg siger, at baade i Folketinget og i dette Ting havde